

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Het evangelie van vandaag begint
met een heel bijzonder
en tegelijk ook heel eenvoudig gesprekje.
Een gesprekje tussen Jezus en zijn leerlingen.
Ze komen een blinde man tegen,
die al vanaf zijn geboorte blind was.
En daarom vragen de leerlingen aan Jezus:
'Hoe komt het toch dat die man blind is?
Is dat door zijn eigen zonden?
Maar hij is toch al blind vanaf zijn geboorte!
Maar vóór je geboorte
kun je toch niet al zondigen.
Dus, dat kan dan niet.
Is het dan toch misschien door de zonden van zijn ouders?'

Hoe vaak denken wij niet
net zoals de leerlingen?
Altijd proberen wij met ons verstand te begrijpen
waarom iets gebeurt.
Altijd proberen wij voor alles
een menselijke verklaring te vinden.
Maar Jezus antwoordt heel anders.
'Nee,' zegt Jezus, 'hij heeft niet gezondigd
en ook zijn ouders niet.
Maar God wil in zijn leven een wonder gaan doen.'
Nou, dat antwoord gaat eigenlijk toch een beetje
tegen ons logisch verstand in!

En dan verricht Jezus dat wonder.
En vervolgens laat de evangelist Johannes
ons dan vier gesprekjes horen
naar aanleiding van dat wonder.
En eerlijk gezegd allemaal gesprekjes
die vooral ongeloof laten zien!

Allereerst horen we de burenen van deze blindgeborene.
Als ze ontdekken dat hij weer kan zien, zeggen ze:
'Hoe kan dat nou?'
En zo hebben ze daar allemaal
hun eigen mening over.
En sommigen zeggen: 'Ja, inderdaad, dat is hem!'
Maar anderen zeggen: 'Ah, nee joh, dat kan toch niet.
Dat moet iemand anders zijn,
iemand die op hem lijkt.'
En tenslotte vragen ze het hemzelf maar.
En de blindgeborene antwoordt: 'Ja, hoor, ik ben het.'
En hij vertelt zijn hele verhaal.

Maar nogmaals, ze kunnen het niet geloven.
En daarom besluiten ze:
'Laten we eens een paar van onze Farizeeën
er bij halen.
Kijken wat zij ervan zeggen.
Zij kennen de Schriften.
Zij moeten toch verstand hebben van dit soort zaken.'

En dan volgt het tweede gesprekje.
En dan vertelt de blindgeborene zijn hele verhaal
inderdaad aan de Farizeeën.
Maar ook binnen de groep van de Farizeeën
zie je weer vooral ongeloof
en heeft ieder weer zo zijn eigen ideeën.
Sommigen zeggen:
'Die man die hem heeft genezen
kan niet van God komen.
Want op sabbat mag je niet werken
en dus mag je ook geen wonder verrichten!
Dus de man die hem heeft genezen
kan niet van God komen!'

Maar andere Farizeeën zeiden weer:

'Ja, maar hoe zou een zondig mens
zoiets moois kunnen doen.'

En zo zien we

dat er binnen de groep van de Farizeeën

ook weer ongeloof is

en ieder zijn eigen mening heeft.

En er ontstaat zelfs verdeeldheid.

Ze komen er niet uit.

Dan besluiten de Joden om maar naar zijn ouders te gaan.

Het derde gesprekje.

'Is dit uw zoon, die naar uw zeggen blindgeboren is?

Hoe kan hij dan nu zien?'

Het lijkt wel alsof de ouders

ter verantwoording worden geroepen.

Zoiets als:

'Hoe kan dat nou!'

Maar de ouders weten hoe gevoelig de zaak ligt.

En ze zijn bang dat

als ze eerlijk antwoorden,

misschien wel uit de synagoge zullen worden gegooid.

Dus daarom antwoorden ze heel diplomatiek:

'Vraag het hem zelf maar.

Hij is oud genoeg om te antwoorden.'

En dan volgt het vierde gesprekje.

De Farizeeën gaan opnieuw in gesprek met de blindgeborene.

Maar nu wordt het gesprek wat grimmiger.

En de blindgeborene krijgt er nu eigenlijk ook

een beetje genoeg van.

'Ik heb jullie toch al verteld hoe het is gebeurd.'

En hij voegt er een beetje cynisch aan toe:

'Willen jullie soms ook leerling worden van die Man.'

Maar die opmerking schiet de Farizeeën

echt helemaal in het verkeerde keelgat.

En ze reageren kwaad:
'Nee, wij volgen Mozes.
En van deze man weten we niet waar hij vandaan is.'

Maar nu drukt de blindgeborene door!
'Hoe kan dat nou dat jullie dat niet weten!
Jullie zijn toch de experts!
Jullie zijn toch de Schriftgeleerden!
Waarom weten jullie dan niet
waar deze man vandaan komt!
Hij heeft mij de ogen geopend.
God zal toch niet naar een zondaar luisteren.
Daarom denk ik
dat deze man wel van God moet zijn.'

Maar nu is de maat helemaal vol bij de Farizeeën.
'Eruit! Weg wezen! Uit de tempel!
In zonde ben je geboren.
En jij wilt ons de les lezen.
Eruit.'

En nou komt Jezus weer in beeld.
Jezus heeft gehoord dat de blindgeborene
de tempel is uitgeworpen.
Moet je nagaan!
Omdat Jezus aan iemand een wonder heeft verricht,
wordt die persoon de tempel uitgeworpen.
Zo ver kan het soms gaan!
Maar Jezus vindt hem nu en spreekt hem aan.
Zo liefdevol.
Jezus komt altijd op het goede moment.

En dan vraagt Jezus hem:
'Geloof jij in de Mensenzoon?'
En de blindgeborene antwoordt dan heel oprecht.

'Als U mij kunt zeggen wie dat is,
dan zal ik in Hem geloven.'
En dan antwoordt Jezus heel eenvoudig:
'Degene die je nu kunt zien...,
en die nu met je spreekt,
die is het!'
Mooi hè! Zo eenvoudig en zo concreet.

En dan gebeurt er eigenlijk een nog groter wonder.
Want nu ziet de blindgeborene
niet alleen met zijn eigen ogen,
maar nu kan hij voor het eerst ook zien
met de ogen van zijn hart.
En hij herkent in deze man 'de Mensenzoon.'
Wij zouden zeggen: 'De Zoon van God.'
En hij valt op zijn knieën neer voor Jezus en zegt:
'Ik geloof.'

Weet u wat ik zo mooi vind van dit verhaal?
De mensen hebben allemaal zo hun eigen meningen.
Maar daardoor zijn ze eigenlijk allemaal verblind
door hun ongelof.
Maar bij deze blindgeborene
gaan nu de ogen echt open.

Laten wij niet te vol zijn van al onze,
oh, zo interessante ideeën en meningen.
Maar laten we vooral bidden
dat God de ogen van ons hart wil openen.
Dan zullen ook wij Jezus kunnen zien
als de Mensenzoon,
de Zoon van God.
Dat is de grootste openbaring die een mens kan overkomen.
Amen.